

NGƯỜI VIỆT PARIS

TIẾNG NÓI CỦA NHỮNG NGƯỜI VIỆT TẠI PARIS YÊU CHUỘNG

TỰ DO - CÔNG BẰNG & BÁC ÁI

TỔNG GIÁM MỤC KIỆT ĐI ROME HỒNG Y MÃN ĐẾN HOA KỲ

Bài của Ngô Đức Diễm

Sự kiện các nhà lãnh đạo tôn giáo xuất ngoại là chuyện bình thường, nói là để tham dự các phiên họp, để thăm viếng các cộng đoàn hay gia đình, thậm chí để thực hiện "mục vụ xin tiền" như lời LM Nguyễn Hữu Lễ, thì cũng dễ hiểu thôi!

Nhưng hôm nay, trong lúc dư luận đang sôi bỏng với các đàn áp tôn giáo tàn bạo của CSVN, và trong khi dân Việt đang chuẩn bị tưởng niệm ngày 30 tháng 4, đánh dấu ngày gục chết của tự do dân chủ tại Việt Nam, thì sự ra đi Rome của Tổng Giám Mục Ngô Quang Kiệt và cuộc thăm viếng Hoa Kỳ của Hồng Y Phạm Minh Mẫn sắp diễn ra đang làm dư luận xôn xao bàn tán. Thiết tưởng, để có một nhận định khách quan và hợp lý hợp tình, chúng ta cần có một phân tích thấu đáo về mục đích của các chuyến đi, về hiện trạng tôn giáo tại Việt Nam cũng như thái độ của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam và của Tòa Thánh Vatican..

Tôn Giáo tại Việt Nam có thật sự được tự do cởi mở không? Trước kia, Hoa Kỳ đã liệt kê tên Việt Nam vào danh sách những quốc gia đáng quan tâm về tôn giáo. Gần đây, xét thấy một vài dấu hiệu có vẻ cởi mở hơn, Hoa Kỳ đã quyết định rút tên Việt Nam ra khỏi danh sách những quốc gia đáng quan tâm. Nhưng mới đây, nhận thấy các hành động đàn áp gia tăng, nhiều vị dân cử Hoa Kỳ lại đề nghị đưa Việt Nam trở lại danh sách những quốc gia đáng quan tâm về tôn giáo.

Nhìn lại lịch sử, chủ trương hủy diệt tôn giáo vốn là chủ trương muôn thuở của CSVN, luôn luôn theo giáo điều của Marx, coi tôn giáo là ảo tưởng của kẻ bất lực, là á phiện đầu độc quần chúng, là vong thân của con người, là khí cụ thống trị của giai cấp tư bản... Từ cái nhìn duy vật về tôn giáo đó, CSVN đã thẳng tay đàn áp các tôn giáo, tiêu diệt các nhà lãnh đạo tôn giáo có lập trường chống cộng, tiêu biểu như Đức Giáo Chủ Huỳnh Phú Sổ của Hòa Hảo, LM Trương Bửu Diệp và Tổng Giám Mục Nguyễn Kim Điền của Công Giáo. Hiện nay, LM Nguyễn Văn Lý, Hòa Thượng Thích Quảng Độ, cụ Lê Quang Liêm của Hòa Hảo, Mục Sư Phạm Hồng Quang của Tin Lành cũng đang bị CSVN bắt bớ, sách nhiễu, đe dọa đủ điều. Đặc biệt, các cuộc đàn áp đẫm máu tại Thái Hà, Tam Tòa trước đây và Đồng Chiêm hiện nay đang làm thế giới phẫn nộ. Những biểu tượng thờ kính như Thánh Giá, Thánh Tượng, bàn thờ bị đập nát, bôi bẩn, tục hóa. Giáo dân và giáo sĩ bị đánh đập tàn nhẫn, máu loang, đầu vỡ..

Điều đáng nói là không hiểu vì lý do nào, những hành động đàn áp tôn giáo nói trên tiếp tục diễn ra trước sự im lặng khó hiểu, nếu không nói là làm ngơ hay thậm chí đồng tình của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam cũng như của Hồng Y Phạm Minh Mẫn và của cả Tòa Thánh Vatican! Theo nhận định của nhiều người, thái độ "bình vôi" của các nhà lãnh đạo công giáo nói trên đã thể hiện chủ trương đối chác như thế "ngậm miệng ăn tiền" hay "chịu đấm ăn xôi", nói là để được yên thân hay được đền bù bằng một số phúc lợi nào đó?

Trước tình trạng đáng buồn nói trên, sự ra đi nói là chữa bệnh của Đức Tổng Giám Mục Ngô Quang Kiệt quả là một dấu hỏi lớn. Ai cũng biết rằng, Tổng Giám Mục Kiệt là hình ảnh của một vị chủ chăn khả ái, sáng suốt và khảng khái bất khuất trước chủ trương đàn áp tôn giáo của CSVN. Ngài là linh hồn của những đòi hỏi chính đáng và những buổi cầu nguyện cho tự do tôn giáo tại Thái Hà, Tam Tòa, Loan Lý và Đồng Chiêm. Sự tập trung cả hàng chục ngàn người trong các buổi cầu nguyện đã làm cho CSVN lo ngại, thẳng tay đàn áp và từ đó, tìm mọi cách để tống khứ Tổng Giám Mục Kiệt ra khỏi Tổng Giáo Phận Hà Nội và xa hơn, ra khỏi Việt Nam. Sự ra đi đột ngột của Tổng Giám Mục Kiệt làm ta liên tưởng tới trường hợp Đức Tổng Giám Mục Nguyễn Văn Thuận trước kia. Tổng Giám Mục Thuận cũng đi Rome và CSVN đã cấm không cho Ngài trở về Việt Nam, chỉ vì Ngài cũng có lập trường cứng rắn tương tự như Tổng Giám Mục Kiệt hôm nay. Có thể CSVN nghĩ rằng, tống khứ được Tổng Giám Mục Kiệt ra khỏi Việt Nam là nhờ được một cái gai gây nhức nhối cho chế độ, và hơn nữa, làm tê liệt tiếng nói phản kháng trước những đàn áp tôn giáo thô bạo đang tiếp diễn hôm nay. Sự thể không đơn giản như thế. Nhờ được cái gai này, sẽ mọc lên cái gai khác, như lời tuyên bố đã trở thành lịch sử của Giám Mục Cao Đình Thuyên trong vụ tranh chấp Tam Tòa: "Không phải chỉ có một Giám Mục Cao Đình Thuyên, mà có cả 500 ngàn Giám Mục Cao Đình Thuyên". Điều đáng nói là lối hành xử của Hà Nội đối với Tổng Giám Mục Kiệt đang làm bùng khởi sự bất bình phần nộ của dân Việt nói chung và của giáo dân Việt nam nói riêng, và hẳn nhiên sự phần nộ đó có thể nổ lớn thành trận cuồng phong như thể cuộc thánh chiến bảo vệ đức tin, thì ai mà lường được hậu quả thế nào. Nhất là khi biểu tượng thờ phượng linh thiêng nhất của người công giáo là Thánh Giá bị xúc phạm, bị đập nát thì giáo dân không thể cầm lòng ngồi yên nhìn CSVN tung hoành.

Bước qua chuyến đi dự trù của Hồng Y Mẫn tới Nam Cali chủ tọa Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót tại Long Beach do LM Nguyễn Trường Luân mời, dư luận cộng đồng người Việt đang thật sự xôn xao. Sự kiện dư luận xôn xao cũng rất dễ hiểu, vì phải nói ngay rằng, sự có mặt của Hồng Y Mẫn tại hải ngoại cũng như thái độ của Hồng Y Mẫn tại Việt Nam đã gây nhiều tranh luận trong những năm vừa qua. Hồng Y Mẫn đã tới San Jose vài lần, và nhiều thành phố khác tại Hoa Kỳ, và mỗi nơi đều tổ chức tiệc gây quỹ, quyên góp mỗi nơi cả vài trăm ngàn Mỹ Kim! Việc quyên góp tiền bạc của cộng đồng người Việt hải ngoại mang về Việt Nam, tuy tế nhị, nhưng cũng có thể chấp nhận được. Điều đáng nói là trong khi moi tiền của dân Việt tị nạn cộng sản, Hồng Y Mẫn lại có những quan điểm và những lời phát biểu ngược lại nguyện vọng và quyền lợi của dân Việt tị nạn. Thật vậy, dân Việt không bao giờ chấp nhận cộng sản. Cộng sản Việt Nam đã dùng bạo lực và dối trá để áp đặt chủ nghĩa CS lên đầu dân Việt, gây bao nhiêu tang tóc cho dân Việt trong hơn nửa thế kỷ qua. Dân Việt không bao giờ chấp nhận lá cờ đỏ sao vàng, được gọi là lá cờ máu, vì đã từng tắm máu dân Việt, từng là biểu tượng của chết chóc và đày đọa. Thế mà Hồng Y Mẫn, lúc sang Úc tham dự Đại Hội Giới Trẻ Thế Giới, đã tuyên bố "Mẹ Việt Nam khi mặc áo đỏ, khi mặc áo vàng..".

Thật ra Mẹ Việt Nam đã bị những đứa con hoang gọi là "con cháu Bác" dung bạo lực và dối trá khoác chiếc áo đỏ lên thân xác ngà ngọc của Mẹ, chứ Mẹ Việt Nam không bao giờ chấp nhận chiếc áo đỏ vấy máu của cộng sản. Nhất là Hồng Y Mẫn, trong lá thư gửi cho một số Giám Mục Việt Nam trước chuyến đi Úc đã nhục mạ lá cờ vàng, lá cờ quốc gia Việt Nam, biểu tượng của tự do dân chủ. Theo Hồng Y Mẫn, "lá cờ vàng, có khi là biểu tượng của quốc gia, có khi là biểu tượng của sự chống đối". Thú thực, không biết Hồng Y Mẫn muốn nói gì khi bảo rằng lá cờ vàng là biểu tượng của sự chống đối? Chống đối ai và chống đối gì? Nếu là chống đối CS với chủ trương bán nước cho ngoại bang, chủ trương đày đọa dân tộc trong thống khổ và nghèo đói, chủ trương cướp đoạt dân chủ tự do và nhân quyền của dân Việt, thì có gì sai trái đâu? Lên án lá cờ vàng là biểu tượng chống đối CS, hóa ra Hồng Y Mẫn đồng tình với CSVN trong chủ trương đày đọa và phản bội dân tộc sao? Theo học thuyết xã hội công giáo, làm ngơ trước bất công, bạo lực là một tội phạm. Thế thì đồng lõa với bất công bạo lực lại càng phạm tội nặng hơn. Chẳng lẽ Hồng Y Mẫn không ý thức được tội phạm xã hội đó sao? Nhất là Hồng Y Mẫn còn cho rằng, lá cờ vàng đã "làm tắc nghẽn con đường hiệp thông của giới trẻ". Thưa Hồng Y Mẫn, chính lá cờ đỏ sao vàng, lá cờ máu, mới cản trở con đường hiệp thông giữa trăm con một mẹ Việt Nam, chứ lá cờ vàng, biểu tượng của dân chủ tự do, là tiếng gọi hiệp thông mới hợp lý hợp tình chứ! Để tạo được sự hiệp thông thực sự, dân Việt phải cùng chung

vai sát cánh để cởi bỏ chiến áo đỏ ra khỏi thân ngà ngọc của Mẹ Việt Nam. Chỉ lúc ấy, trăm con sẽ sát cánh nhau dưới cánh mẹ, trong bọc mẹ, và đó chính là hiệp thông thực sự.

Một điểm tế nhị nhưng không kém quan trọng, là sự kiện Hồng Y Mẫn chủ tọa Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót có thích hợp không? Nói đến lòng Chúa thương xót, là nói đến nạn nhân và tội nhân. Chúa thương xót những nạn nhân xấu số và thương xót cả những tội nhân đáng bị lên án và trừng phạt. Thế thì nạn nhân xấu số chính là nạn nhân của thiên tai, của khủng bố, của chính sách buôn người, và đặc biệt là dân Việt đang bị cộng sản dày dọ. Đó là dân oan, là giáo oan, là trí thức oan, là công nhân oan đang bị bóc lột và áp bức. Xin hỏi Hồng Y Mẫn, khi đến chủ tọa Đại Lễ Lòng Chúa Thương Xót, Hồng Y Mẫn có nghĩ đến và cầu nguyện Chúa thương xót dân Việt xấu số không? Còn nói đến tội nhân, thì những tên khủng bố, những tên cướp đoạt tự do, bịt miệng dân chủ, chà đạp nhân quyền hẳn phải được Chúa thương xót cho thức tỉnh cải hối. Không biết Hồng Y Mẫn có cầu nguyện cho bọn người phản bội này cải hối không, hay chỉ làm cảnh để che đậy và khuyến khích tội ác thêm nữa?

Trước sự quan tâm chính đáng của dân Việt về hai cuộc xuất ngoại nói trên, thiết tưởng chúng ta cần nhận định chính xác và đưa ra những đề nghị cụ thể. Một cách tổng quát, chúng ta phải cảnh giác dân Việt trước những âm mưu thâm độc của CSVN. Với Nghị Quyết 36, CSVN chủ trương vươn dài cánh tay tuyên truyền ra hải ngoại để mua chuộc và đầu độc cái gọi là "khúc ruột ngàn dặm" hay là "đại bộ phận của dân tộc.". Thế nên, vô tình hay hữu ý, những chuyển tham quan hải ngoại của một số lãnh đạo tôn giáo từ trong nước, biết đâu chẳng là tiếp tay tuyên truyền cho Hà Nội về cái gọi là "cởi mở tôn giáo" của CSVN? Tiếp theo, sự xuất hiện và những phát biểu của các nhà lãnh đạo tôn giáo này, thay vì tạo điều kiện hiệp thông, xích gần dân Việt lại với nhau, lại gây chia rẽ, tạo hiểm khích, xa cách, chống đối lẫn nhau giữa những người cùng chung tôn giáo, cùng chung cộng đồng hay cùng chung lý tưởng quốc gia dân tộc. Ngoài ra, chúng ta cần vận động mạnh mẽ để Hoa Kỳ đưa Việt Nam trở lại danh sách những quốc gia đáng quan tâm về tôn giáo. Điều quan trọng nhất là dân Việt nói chung và người công giáo nói riêng phải nỗ lực để Tòa Thánh Vatican, nhất là Hội Đồng Giám Mục Việt Nam ý thức được chủ trương đàn áp tôn giáo của CSVN, và hiểu được nguyện vọng chính đáng của dân Việt trước tình trạng khó khăn đầy thử thách của đất nước và giáo hội.

Ngô Đức Diễm